

DIUMENGE II D'ADVENT (B)

Homilia del P. Ignasi M. Fossas, monjo de Montserrat

7 de desembre de 2008

Is 40,1-5.9-11; Ps 84, 9ab-10.11-14 (R.:8); 2Pe 3, 8-14; Mc 1, 1-8

Poble de Sió, mira que el Senyor ve a salvar les nacions. Amb aquestes paraules, germanes i germans, hem començat la Missa d'aquest segon diumenge d'Advent. Són tretes del llibre del profeta Isaïes i anuncien que la salvació d'Israel no és exclusiva del poble de l'aliança sinó que va destinada a tots els pobles. La salvació que els profetes de l'Antic Testament anuncien a Israel no és tant un privilegi del poble escollit, com la primícia i l'anticipació de la salvació universal. Tots som cridats a participar de la bondat de Déu, tant els descendents d'Abraham com els qui venim de les nacions paganes. Tant és així que, en certa manera, tots ens podem considerar hereus de la promesa feta al primer dels patriarques.

A la primera lectura, hem sentit un fragment especialment emotiu del profeta Isaïes. Amb paraules plenes de tendresa, el profeta adreça un missatge de consol i d'encoratjament a Jerusalem, i a través de la ciutat santa a tot Israel. *Consoleu, consoleu el meu poble... parleu amorosament a Jerusalem, crideu i digueu-li que s'ha acabat la seva servitud, ha estat perdonada la seva culpa.* Aquest mateix fragment el tornarem a trobar a les matines de Nadal, i és que l'encarnació i el naixement del Fill de Déu fet Home és el compliment d'aquesta profecia. En Jesucrist ha aparegut plenament la glòria del Senyor, Ell ens ha obert el camí de retorn al Pare, ha fressat en el desert d'aquest món marcat pel pecat i la mort una ruta per al Senyor, que ens vol tornar la vida eterna, la joia i la benaurança per sempre.

La salvació que anuncia el profeta Isaïes es realitza, com hem dit, en Jesucrist. I aquí trobem una de les paradoxes de la fe cristiana. I és que la Bona Nova de la salvació s'expressa plenament, no pas en el triomf aparent ni en l'esclat victoriós d'una mena de superhome, sinó en la creu de Crist. És davant del crucificat que podem dir, amb el profeta: *aquí teniu el vostre Déu.* El poder de Déu, la seva victòria, els seus trofeus, són l'anorreament fins a la mort i una mort de creu. A través d'aquest punt de trobament profund amb la nostra humanitat, el Senyor Jesús ens allibera del poder del pecat i de la mort. La seva resurrecció és creïble i ens ateny realment perquè passa, prèviament, per l'abaixament de la passió i de la mort. I perquè demana, de part nostra, l'acceptació lliure i voluntària.

Per respecte a la llibertat personal, Jesucrist no s'imposa ni es fa present abassegadorament, sinó que es fa precedir, es fa anunciar, per un missatger. És el cas de Joan Baptista, com hem sentit a l'evangeli, que predicava la conversió per obtenir el perdó dels pecats, en vistes al reconeixement del Messies. Per això deia: *després de mi ve el qui és més poderós que jo.* Tots nosaltres participem, en certa manera, del ministeri de Joan Baptista, en el sentit que som cridats a anunciar el Crist, a proclamar la salvació que ens ve del Fill de Déu fet Home.

Correspon, després, a cadascú, de decidir lliurement si accepta o no la persona del Crist, si es deixa tocar o no pel seu amor immens, si es deixa trobar per la seva persona humano-divina, si es deixa captivar pel seu encís renovador i alliberador. Hem de tenir present que arribarà el dia del Senyor, com deia la segona carta de sant Pere. Aquell dia en el qual el veurem cara a cara, ens trobarem a la seva presència directament, sense mediacions ni intermediaris. I segons l'amor, el desig, l'anhel que hàgim viscut envers Ell i envers els altres, segons la nostra esperança d'un cel nou i una terra nova, serem jutjats per tota l'eternitat. Que aquell dia, aterridor i gloriós alhora, el Senyor ens trobi vetllant en l'oració i constants en la bondat i l'amor.